

d)

Zdeněk, Jirka, Pepík. Nervózně přeshlápají. Přichází Miloš. Správně vzrušen!

PEPÍK: Clovče, šlence! Už jsme mysleli . . .

JIRÍ: Není čas. Rozluč se a jdem. Starý Schulze už čeká.

MILOS (rozčileně): Počkejte ještě! Půl hodiny, čtvrti Mám se tu sejit s Ernou, snad se to povede. Tam na druhé straně.

ZDENĚK: Blázen. (Obě přechází, aniž si jíich všimá, německý parták)

JIRÍ: Počkejte tady. (Vstát se do zástupu, jde chvilku na partákem, pak po jeho boku, potom se vrátí)

PEPÍK: Tak co?

JIRÍ: Za čtvrt hodiny tady. Ale vy se už rozlučte. Já tu zůstanu sám. Čím mňh nás bude, tím líp.

MILOS: Co tak obhradit? V koncentraci snad ne-skončím. (Ale má na krajíčku)

(Všechny pohltí výrava)

e)

Na jímém místě stojí čekající Erna von Litzgendorf. Eleganti se nábahně odhrdží od bědného darcu cizince.

Rozhlíží se. Přichází medik

ERNA: Proč tady?

MILOS: Ztratíme se v tom množství. A měl jsem tu schůzku s kamarády.

ERNA: Každý si mě všimne. Měla jsem si na sebe vzít něco jiného.

MILOS: Pozdě, Erno.

ERNA: Pozdě. (Samohlasy)

Pozdě,

na všechno pozdě.

Měla jsem koně a služky a dny se vlečky lině, nic se nedalo zmeškat.

A byl to všechno čas popela, než sám husá šed.

Z několika týdnů, jichž nelituji a nebudu litovat, zbývá nyní několik minut.

A přece:

byť na jedinou noc, chci ještě abys zůstal,

je zlé tu stát tak za soumraku dne a vědět, že vše pomine . . . (Konec samohlasy)

MILOS: Všecko zapři.

ERNA: Zbyrečné. Sílilů bylo příliš. Muž na tebe poštra policii. Vím to. Nemůžeš se vrátit do lágru ani zítra do práce.

MILOS: Vím.

ERNA: Kam půjdeš?

MILOS: Neboj se. Vím, kam jít. Ale neuvídíme se už. ERNA: Ale mám tě ráda a chtěla bych, abys tu zůstal. Zůstaň.

MILOS: Nepros mě o to.

ERNA: Polib mě.

MILOS: Nač se líbat? Víc než několik okamžiků už nám není dáno.

ERNA: Není dobře odcházet, když je válka.

MILOS: Musím opravit ji. Sama to víš.

ERNA: Vím to a nevím to. Zůstaň. Je zcela lhostejné, co se stane. Nedopadne to dobře, neznaš válku — MILOS: Znaš.

ERNA: Ale neznaš ty, kteří ji dělají. Není dobré od-loučit se od sebe ani na minutu, nemli to nutně.

MILOS: Je to nutně, pochoj přece.

ERNA: Tak mi dovoľ, abych šla s tebou.

MILOS: Ne, ne. (Pomlka. Záhlnivě křídne, ale s nej-větším napětím) Doufám, že v noci bude nálet. Velký a dlouhý nálet.

(Hemžení vidětného Alexandrplatzu oba pohltí)

PROTILETECKÝ KRYT

8

Nic nežli záď a na ní splet potrubí. Před záďí sedí i po-sídlovací Čeři mezi německým cizilním obyvatelstvem. Starci, ženy, děti. Mluš s páskou. Dolmeč se svym „ma-melukem“ sedí trochu izolovaně. Dřevění. Vzdáleně exploze.

JIRÍ: Teda ne že bych se nebál, ale dneska je mi to jedno.

PŘÍRUCÍ (ukáže na mnohá potrubí): Jesli se to na nás vyvalí . . .

PEPÍK: Je to dobrý. (Mně si ruce. Všichni kromě jednoho.)

střihlo se tváří udiveně. Další série záscáhů) Jesli lepsi. Ale kde jsou děvčata?

RUDOLF: Co to žraníš? Dobry, ještě lepší! Kdyby tomu thlet kolem nás rozměli, tak té zlynětují!

PEPÍK: Osvojil jsem si jíich norčickou lest a vím, že mně nerozumují a tudíž mě zlyněcovat nemůžou — Jo, videl jsi medika, jak zůstal vzadu, když jsme sem utkali?

RUDOLF: Ne, já Miloše nevidel.

JIRÍ: Já jo.

PŘÍRUCÍ: Co vykládáš? Vždyť s náma vybec nešel!

PEPÍK: Pane příručí, pane Franc, nebo jak ti doma v tom kšéťte říkali, jste tady mezi náma příliš krát-ko, nemůžete ani vědět, jak nás lágrový svůdník vypadal! (Přivrtá tvouti nechápavě hlavou)

JIRÍ: Videl jsem, jak na něho spadla cela stěna (Některí cvrti hlavou. Blížší záscáh. Teolog, sedící dosud netmně s rukama v klíně, sežne ruce a začne dymit modlitbu)

PEPÍK: Vzpomněl sis na svýho bývalýho šéfa, na pámbička? Jak je líbo, ale nevzpomíněj tak nahlas farář, nás to dneska ruší. — Je to přesně tak, jak říkal Jirka. Miloš byl s náma, opozdil se a zůsta-tam pod tou stěnou.

CESTĀŘ: A to říkáš tak klidně?

HRÁČ: Blboune. (Klepe se do čela) To je zkuška na divadlo. Tam pro toho. (Ukáže na dolmeče. Blížší záscáh. Světlo zácloně, ale vydrží. Panika. Náhle šen a děti. Dolmeč obeyme „mameluka“ a tisíce hlavu ke zádi. Odmlka)

CESTĀŘ: Neprojde kruhem kolem Berlina. To oni vědí líp než my, že se po náletech utká.

PEPÍK: Sakra, ale kde jsou děvčata?

JIRÍ (pomalu): Náhodou, odsud se dostane. To má v kapse.

PEPÍK: Jen jesli dojde tam, kam by měl dojít, to nevím. To nezaručí nikdo. (Další záscáh, světlo záscáh, zbyřad madřé světlého lampičky. Až se svřava utiší) Já se zbáznil! Jesli z toho klutka jednou bude partyzán jen proto, že se spustil s německou baronkou, nebo co to bylo zač. (Tricho, oděznitování, náletu, pak normální světlo. Pepík přejde k dolmečovi. S hravou laskavostí) Už je po tom! A na měření lebek jsi byl, dolmeči? Mý už máme obslika. Na poziti.

DOLMEČ (vstává): Co to má být? O kam

PEPÍK (s naprsto věcnou vážností): O kam

o předvolání na vídecké měřící lebek. Je

musí podrobti všichni zinní a rajba. Je

dělení do tří skupin. Kdo bude mít nazy

v totálním nepořádku, ten půjde do p

jakž takž, ten tady zůstane. A když

jaksepací, bude cizně prohlášen a k

mánsství a poslán na frontu na rake

A abych nezapomněl: pro rákové p

vyjíměně gemánské distokremu, je

vyšoký nad meti devadesát, modř od

a tak dál — pro rákové bude ještě čtrná

Ti půjdou rovnou do SS. (Chabě)

DOLMEČ (pochopí): Žranice! (Dě

Marie a Eliška. Jádřim. Hladný

PŘÍRUCÍ: Co jo, slečinky? Vždyť u

sebou. Cviřadvačet hodin bude

MARIE: Pepíku, jarmila . . .

PEPÍK: Co? (Hlavě)

ELIŠKA: Tam u kostela — dostla

spánku.

TEOLOG (vstane a cvičí, z probuzení

ním scénem se ptá): Skonala? Je mrtvá

němě přikřivene. Pepík se vyřilí

(Střena houkání konců nlema. Tam)

ROZPRAVKA

9

(připouští možnost improvizací)

V popřech hlavě.

CESTĀŘ (střinu): Hajo! Jals? Řekni, b

PŘÍRUCÍ: A co má být? Samozřejmě, že

Dělal jsem celý minuty týden ve skladě

JIRÍ: Hajo! Jals, jsem měl dělat? Vše

si roztrhl! Co jsem měl dělat? Vše

fúhrer by mi dřevěky jinak neřval. A

svých jediných boti uranou podřev. D

z domova ještě nedošly. Měl jsem

CESTĀŘ: Měl.

ZDENĚK: A pracku jsi zvedl tak?

JIRÍ: Neřved. Jen jsem zamumlal, H

sim o dřeváky.